

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 września 1984 r.

w sprawie zaspokajania przez Skarb Państwa niektórych roszczeń pracowniczych do przedsiębiorstwa państwowego po jego likwidacji lub upadłości.

Na podstawie art. 46 ustawy z dnia 29 czerwca 1983 r. o poprawie gospodarki przedsiębiorstwa państwowego oraz o jego upadłości (Dz. U. Nr 36, poz. 165) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Rozporządzenie określa rodzaje oraz zasady

zaspokajania przez Skarb Państwa majątkowych roszczeń pracowniczych do przedsiębiorstwa państwowego zlikwidowanego lub upadłego, utrzymujących się lub powstałych po jego likwidacji lub upadłości, które nie zostały zaspokojone w postępowaniu likwidacyjnym lub upadłościowym.

2. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

1) roszczenia pracownicze — także wymienione w roz-

porządzeniu roszczenia byłych pracowników przedsiębiorstwa oraz członków rodzin zmarłych pracowników,

- 2) ustawa wypadkowa — ustawę z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144),
- 3) prawo upadłościowe — rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. — Prawo upadłościowe (Dz. U. Nr 93, poz. 834, z 1935 r. Nr 22, poz. 129, z 1946 r. Nr 31, poz. 197, z 1949 r. Nr 32, poz. 240 i z 1950 r. Nr 38, poz. 349),
- 4) ustawa — ustawę z dnia 29 czerwca 1983 r. o prawie gospodarki przedsiębiorstwa państwowego oraz o jego upadłości (Dz. U. Nr 36, poz. 165).

Rozdział 2

Rodzaje roszczeń pracowniczych podlegających zaspokojeniu przez Skarb Państwa.

§ 2. 1. Zaspokojeniu przez Skarb Państwa podlegają roszczenia pracownicze określone w ust. 2, które powstały zarówno przed, jak i po zarządzeniu likwidacji lub ogłoszeniu upadłości przedsiębiorstwa, jeżeli nie zostały zaspokojone w postępowaniu likwidacyjnym lub upadłościowym.

2. Skarb Państwa zaspokaja następujące roszczenia pracownicze:

- 1) roszczenia pracowników o jednorazowe odszkodowanie pieniężne przewidziane w art. 9 ustawy wypadkowej oraz o proporcjonalne zwiększenie tego odszkodowania przewidziane w art. 11 tej ustawy,
- 2) roszczenia pracowników o świadczenia wyrównawcze przewidziane w art. 15 ustawy wypadkowej,
- 3) roszczenia pracowników o renty uzupełniające, pobierane od przedsiębiorstwa na podstawie przepisów prawa cywilnego z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych,
- 4) roszczenia członków rodziny zmarłego pracownika o jednorazowe odszkodowanie pieniężne przewidziane w art. 12 ustawy wypadkowej,
- 5) roszczenia pracowników oraz członków rodziny zmarłego pracownika o odszkodowanie za przedmioty utracone lub uszkodzone wskutek wypadku przy pracy, przewidziane w art. 2 pkt 6 ustawy wypadkowej,
- 6) roszczenia członków rodziny zmarłego pracownika o odprawę pośmiertną, przewidzianą w art. 93 Kodeksu pracy oraz w układzie zbiorowym pracy lub innych przepisach o wynagradzaniu,
- 7) roszczenia emerytów i rencistów o wartość świadczeń okresowych w naturze (deputatów), lub ich ekwiwalenty pieniężne oraz równowartość uprawnienia do korzystania z działki gruntu, przysługujące na podstawie układu zbiorowego pracy lub innych przepisów o wynagradzaniu.

§ 3. 1. Roszczenia określone w § 2 podlegają zaspokojeniu przez Skarb Państwa, jeżeli stosownie do przepisów ustawy i prawa upadłościowego zostały wpisane na listę wierzytelności ustalonych (uznanych) prawomocnie w postępowaniu likwidacyjnym lub upadłościowym, lecz z braku środków nie zostały w tym postępowaniu zaspokojone.

2. Roszczenia, o których mowa w § 2, Skarb Państwa zaspokaja także wówczas, gdy roszczenia te powstały po ukończeniu postępowania likwidacyjnego lub upadłościowego

i wykreszeniu przedsiębiorstwa z rejestru przedsiębiorstw.

3. Okresowe świadczenia w naturze i inne uprawnienia, o których mowa w § 2 ust. 2 pkt 7, które powstały po ukończeniu postępowania likwidacyjnego lub upadłościowego, ulegają z mocy prawa zamianie na świadczenia pieniężne.

Rozdział 3

Zasady zaspokajania roszczeń.

§ 4. Obowiązek Skarbu Państwa zaspokojenia roszczeń pracowniczych określonych w rozporządzeniu powstaje z chwilą wydania przez organ założycielski decyzji o uznaniu przedsiębiorstwa za zlikwidowane lub wydania przez sąd wojewódzki postanowienia o ukończeniu postępowania upadłościowego.

§ 5. 1. Roszczenia określone w rozporządzeniu zaspokaja organ założycielski przedsiębiorstwa zlikwidowanego lub upadłego, z wyjątkiem przewidzianym w § 6 ust. 1.

2. Zaspokojenie roszczeń następuje na wniosek osoby uprawnionej.

3. Podstawę wypłaty należności, o których mowa w § 3 ust. 1, stanowi poświadczony przez sędziego-komisarza wyciąg z listy wierzytelności lub zaświadczenie wydane przez organ prowadzący postępowanie likwidacyjne. Poświadczony wyciąg oraz zaświadczenie, o których mowa wyżej, powinny określać osobę uprawnioną (wierzyciela), rodzaj i kwotę wierzytelności, a także zawierać stwierdzenie, że wierzytelność nie została z braku środków zaspokojona w postępowaniu likwidacyjnym lub upadłościowym w całości lub w określonej części.

4. Poświadczony przez sędziego-komisarza wyciąg z listy wierzytelności oraz zaświadczenie wydane przez organ prowadzący postępowanie likwidacyjne stanowią tytuły egzekucyjne.

5. Roszczenia, o których mowa w § 3 ust. 2, są zaspokajane w postaci jednorazowej wypłaty w wysokości odpowiadającej ich wartości. Zaspokojenie roszczenia następuje na podstawie dokumentów uzasadniających prawo do tego roszczenia, a w razie sporu — na podstawie tytułu egzekucyjnego.

§ 6. 1. Roszczenia emerytów i rencistów o świadczenia określone w § 2 ust. 2 pkt 7, powstałe zarówno przed, jak i po ukończeniu postępowania likwidacyjnego lub upadłościowego, na wniosek osoby uprawnionej podlegają zaspokojeniu w ten sposób, że wartość tych świadczeń zostaje wliczona do podstawy wymiaru emerytury lub renty przysługującej tej osobie.

2. Przy wliczaniu do podstawy wymiaru emerytury lub renty wartości świadczeń, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, z tym że świadczenia te wliczają się do podstawy wymiaru według ich wartości w dniu zarządzenia likwidacji lub ogłoszenia upadłości przedsiębiorstwa, bez względu na okres, z którego podstawa wymiaru została ustalona.

3. Sędzia-komisarz lub organ prowadzący postępowanie likwidacyjne, obowiązany do zaspokojenia roszczenia, wyda w tym celu osobie uprawnionej odpowiednie zaświadczenie, stwierdzające jej prawo do wliczenia war-

tości świadczeń określonych w ust. 1 do podstawy wymiaru emerytury lub renty.

§ 7. 1. Spory dotyczące zaspokajania roszczeń przez Skarb Państwa rozstrzygają sądy powszechne.

2. Spory dotyczące wliczania do podstawy wymiaru emerytur i rent wartości świadczeń, o których mowa w

§ 6, rozstrzygają organy właściwe do rozpatrywania wołań od decyzji w sprawach emerytur i rent.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1983 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Messner